

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Αὐγούστου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 32

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Ἀπέναντι τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖθεν τῆς νήσου Μαβίλλας, ἡ ἀριστερὰ ὄχθη κατεΐχετο ὑπὸ τῶν κτημάτων τοῦ βενεζουελιανοῦ ἐπάρχου ὁ ὁποῖος ἦτο μιγὰς καὶ ὠνομάζετο Μανουήλ Ἀσσομφιὼν. Ἐξῆς ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του, μιγὰδος ἐπίσης, καὶ πολυαρίθμων τέκνων, — τέλος πάντων πολὺ ἐνδιαφέρουσα οἰκογένεια.

Ὅταν τὰ πλοίαρια ἐστάθισαν ἀπέναντι τοῦ Δανάκου, ἦτο ἤδη νύξ. Ὁ πλοῦς εἶχε καθυστερήσει, ἐξ αἰτίας βλάβης, τὴν ἐποῖαν ἔπαθεν ἡ Γαλλινέττα. Μεθ' ὅλην τὴν τὴν δεξιότητα, ὁ Βαλδέξ δὲν ἠμπόρεσε νὰ προλάβῃ τὴν σύγκρουσιν τοῦ πλοιαρίου, — καταληφθέντος ὑπὸ ἰσχυροῦ ρεύματος, — κατὰ τινος βράχου. Ἐκ τούτου ἠγοήθη ὁπῆ, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆρχετο τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ μικρὰ εὐτυχῶς καὶ ἀσήμαντος, ἀφ' οὗ ἠμπόρεσαν νὰ τὴν φράξουν μὲ ὀλίγας δράκας ξηροχόρτων. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξειδίου, ἡ Γαλλινέττα ἔπρεπε νὰ ἐπισκευασθῇ στερεῶς, καὶ τοῦτο ἦτο εὐκόλον νὰ γίνῃ εἰς Δάνακον.

Οἱ ταξειδιῶται ἔμειναν καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν ὄχθη, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς τῆς νήσου Μαβίλλας, χωρὶς νάναγχεσθῇ ἡ ἀφίξις των εἰς τὸν ἐπαρχον. Τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωί, ἡ Μορίσκη καὶ ἡ Γαλλινέττα διέσχισαν τὸν μικρὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἤρξαν παρὰ τὴν μικρὰν προβλήτα, τὴν χρησιμεύουσαν διὰ τὴν φόρτωσιν καὶ τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πλοιαρίων.

Τὸ Δάνακον ἦτο τότε χωρὶον, καὶ ὄχι ἀπλοῦν κτήμα,

ὡς το ἀναφέρει εἰς τὴν ἐκθεσίν του ὁ Σαρφανζών. Τῶντι, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν εὐφυίαν τοῦ Μανουήλ Ἀσσομφιὼν, τὸ ἔδρυμα ἠϋξήθη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, καὶ ἡ εὐημερία του ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένη.

Τὴν πρωΐαν, ὁ Μανουήλ ἔμαθε τὰ κατὰ τὴν ἀφίξιν τῶν πλοιαρίων, καὶ ἀμέσως, συνοδευόμενος ὑπὸ τινων ἐργατῶν, ἔτρεξε νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ταξειδιώτας. Οὗτοι ἔσπευσαν νὰ ποδισθῶσιν, καὶ ἐκεῖ ὁ Παῦλος ἐνόμισε πρέπον νὰ παρουσιάσῃ

μίαν τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δώσει ὁ διοικητὴς τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου διὰ τοὺς ἐπάρχους τοῦ Ἀνω Ὀρενόκου.

Ὁ Μανουήλ Ἀσσομφιὼν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωσε, καὶ μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν εἶπε:

— Δὲν εἶχα ἀνάγκην συστατικῶν, διὰ νὰ περιποιηθῶ ταξειδιώτας, ποῦ ἔρχονται νὰ σταθοῦν εἰς τὸ Δάνακον. Οἱ ξένοι, καὶ προπάντων οἱ Γάλλοι, γίνονται δεκτοὶ πάντοτε μετὰ χαρᾶς εἰς τὰ χωρία τῆς Βενεζουέλας.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν, κύριε Μανουήλ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ἄλλ' ἡ ἐπισκευὴ ἐνὸς τῶν πλοιαρίων μας, θὰ μας ἀναγκάσῃ ἴσως νὰ μείνωμεν ἐδῶ σαρανταοκτὼ ὥρας. . .

— Καὶ ὀκτὼ ἡμέρας, ἂν θέλετε, κύριε. . . Τὸ Δάνακον εἶνε πάντοτε ἀνοικτὸν διὰ τοὺς συμπολίτας τοῦ Γάλλου Τρυσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ καλλιεργηταὶ τοῦ Ἀνω Ὀρενόκου ὀφείλουν εὐγνωμοσύνην.

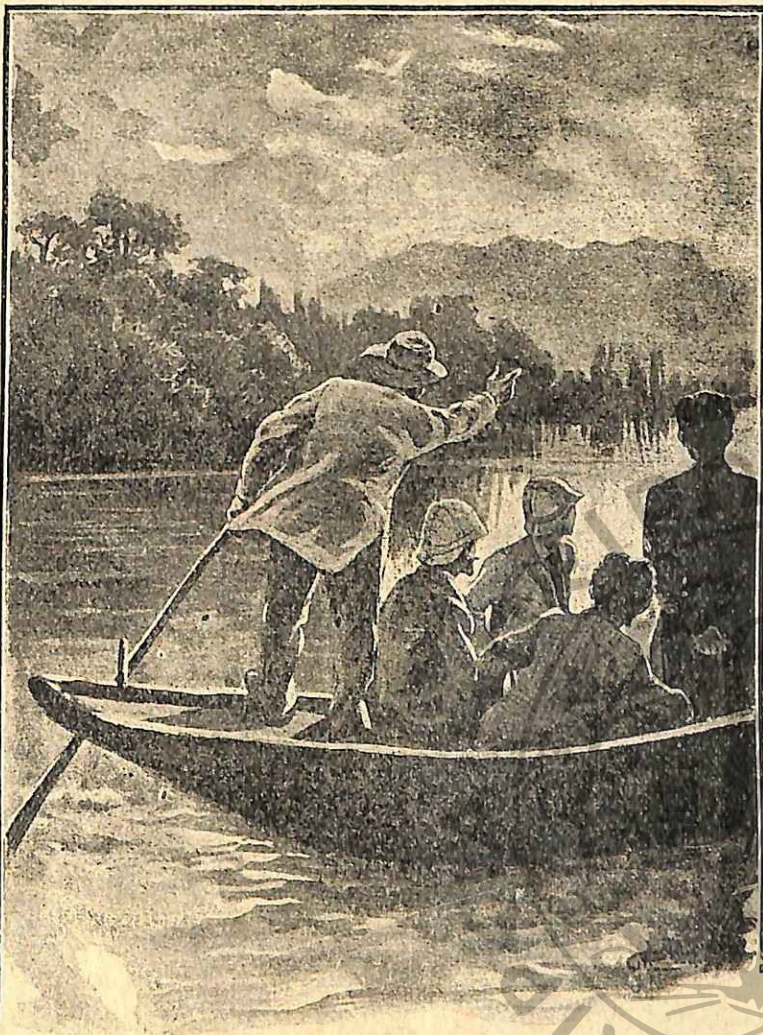
— Τὸ ἡξεύραμεν, ὅτι θὰ μας δεχθῆτε λαμπρά, κύριε Μανουήλ... ἐβεβαίωσεν ὁ Παῦλος.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ ἡξεύρες, μικρὲ μου φίλε;

— Ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν ποῦ προσεφέρατε, πρὸ πέντε ἐτῶν, εἰς ἕνα συμπολίτην μου, ὁ ὁποῖος ἐφθασεν ἕως εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου. . .

— Τὸν κύριον Σαρφανζών!.. ἀνέκραξεν ὁ ἐπαρχος. Ναί, πολὺ τολμηρὸς ταξειδιώτης, καθὼς καὶ ὁ σύντροφός του, ὁ κ. Μουσοῦ. Τὸν ἐνθυμοῦμαι μὲ πολλὴν συμπάθειαν. . .

— Κ' ἐκεῖνος ἄλλο τό-

« Διεγράφετο ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ὁρίζοντος, ἡ κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ... » (Σελ. 247, α'.)

σον, κύριε Μανουήλ . . . καθώς και τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας τῷ προσεφέρατε, καὶ τὸς ὁποίας ἀναφέρει εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ ταξιδιῶν του.

— Τὴν ἔχετε αὐτὴν τὴν ἔκθεσιν ; ἡρώτησεν ὁ Μανουήλ μὲ ζωντανὴν περιέργειαν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, καὶ ἂν θέλετε, θὰ σας μεταφράσω τὴν περικοπὴν, ἡ ὁποία σὰς ἐνδιαφέρει.

— Θὰ μου κάμῃς μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθη ὁ ἑπαρχος τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς ταξιδιῶτας.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σαφρανζών, ἐγίνετο λόγος κολλητικῶν ὅχι μόνον περὶ τοῦ κ. Μανουήλ. Ἀσσομφιῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ κ. Τρυσών, ἐνεκα τοῦ ὁποίου οἱ γάλλοι ἦσαν τόσο ἐυπρόσδεκτοι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Ὁ κ. Τρυσών, ἐλθὼν πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἔδρυσεν εἰς τὰς γαίας τοῦ "Ανω Ὀρενίκου γεωργικοὺς σταθμούς, καὶ ἐδίδαξε τοὺς Ἰνδοὺς νέας μεθόδους, διὰ τῶν ὁποίων ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἐξαγωγή τοῦ καουτσούκ ἀπέβη ἐπικερδοστάτη, καὶ ἐπλούτισεν ἔλους τοὺς καλλιερῆγας τὰς τῆς περιοχῆς. Ἐκ τούτου ἡ δικαία αὐτῶν συμπάθεια πρὸς τοὺς Γάλλους.

Ὁ Μανουήλ Ἀσσομφιῶν ἦτο περίπου ἐξηκοντοῦτης. Εἶχεν ἐξωτερικὸν ἀνθρώπου ἰσχυροῦ ἀκόμη, μὲ νοήμονα μορφήν, μὲ βλέμμα ζωηρόν. Ἦξευρε νὰ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ διευθύνῃ, ἀλλ' ἦτο ἀγαθός, πατριώτης, προνοητικὸς πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς, τοὺς ὁποίους εἶχεν εἰς τὸ κτήμά του.

Ἦσαν δὲ οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι Μαρικιτάροι, ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοχθόνων φυλῶν τῆς Βενεζουέλας, καὶ τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρυθῇ περίξ τοῦ κτήματος, ἦτο ἀποκλειστικῶς μαρικιταρινόν.

Ἀμα οἱ ταξιδιῶται ἐδέχθησαν τὴν φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν τοῖς προσέφερεν ὁ ἑπαρχος, ἐδόθησαν διαταγαὶ περὶ ἀμέσου ἐπισκευῆς τῆς Γαλιανίας. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐκφορτωθῇ τὸ ὑλικόν, νὰ συρθῇ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, καὶ νὰ ναποδογυρισθῇ, διὰ νὰ καλαφαισθῶν τὰ ὑφάλια μέρη. Μὲ τοὺς ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ὁ Μανουήλ ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βαλδέξ, ἡ ἐργασία αὕτη θὰ ἐπερατοῦτο ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

Ἦτο τότε ἡ ἐβδόμη πρωτὴ ὥρα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπειληται βροχὴ ἡ θερμὸκρασία ὑποφερτὴ, μὴ υπερβαίνουσα τοὺς εἰκοσιεπτὰ βαθμούς.

Ἐξεκίνησαν, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ χωρίον, κρυπτόμενοι ὑπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα καὶ ἀπέχον ἥμισυ χιλιόμετρον ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὁδοῦ. Ὁ Μανουήλ, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Παῦλος προηγούντο ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς καὶ καθαρᾶς ἀτραποῦ, ἡκολούθουν δὲ ὁ λοχίας Μαρσιῶνης καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Ἐν ᾧ ἐβάδιζον, ὁ Μανουήλ ἐπεδεί-

κνυν εἰς τοὺς ταξιδιῶτας τὰ πλοῦσια προϊόντα τοῦ κτήματος, αἱ φυτεῖαι τοῦ ὁποίου ἐξείνουντο σχεδὸν μέχρι τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔθαλλον ἐν ἀφθονίᾳ λεμονεῖαι, βανανεῖαι, κακαὶ δένδρα, φοινικόδενδρα, ἀπέραντοι δὲ ἦσαν οἱ ἄγροι τοῦ ἀραβοσίτου, τῆς μανιόκας, τοῦ ζαχαροκαλάμου, τοῦ καπνοῦ. Ἀλλὰ περισσότερο ἐξ ὧν ἐκαλλιεργεῖτο τὸ δένδρον, τὸ παράγον τὸ καουτσούκ, καθὼς καὶ ἡ τὸ ν. κ. δένδρῳλλον, παρέχον τὸν σπόρον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος λέγεται σαρράπια.

Καὶ ὁ κ. Ἀσσομφιῶν ἔλεγεν : — "Ἄν ξαναῆρχετο ἐδῶ ὁ πατριώτης σας, τί διαφορὰ θὰ εὑρίσκειν εἰς τὸ κτήμα !... Ἀφίνω δὲ τὸ χωρίον, ποῦ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τοῦ τόπου !..."

— Σπουδαιότερον καὶ ἀπὸ τὴν Ἑσμεράλδαν ; ἡρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Βεβαίως, καὶ θὰ ἰδῇτε τὴν μεγάλην διαφορὰν ὅταν θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν Ἑσμεράλδαν. Ἀλλως τε οἱ Μαρικιτάροι ποῦ κατοικοῦν ἐδῶ εἶνε Ἰνδοὶ φιλόπονοι καὶ εὐφυεῖς. Θὰ ἰδῇτε δὲ ὅτι τὰ σπίτια τῶν εἶνε πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Μαπόγιων ἢ τῶν Πιαρόων τοῦ Μέσου Ὀρενίκου.

— Ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν Οὐρβάναν ἕνα κύριον Μιραμπάλ...

— Τὸν ξεύρω... τὸν ξεύρω... ἀπεκρίθη ὁ Μανουήλ Ἀσσομφιῶν. Εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροκηπίου τῆς Τίγρας... πολὺ ἐξυπνὸς ἀνθρώπος... ἀκούσα πολὺ καλά δι' αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ κτήμα του ὅμως δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ κωμόπολις, ὅπως θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν τὸ χωριὸ μας.

Ἦτος ἐνυπῆρχε κάποια ζηλοτυπία εἰς τοὺς λόγους τούτους ἄλλ' ἤξιζε νὰ ὑπερηφανευθῇ κανεὶς διὰ τὸ Δανάκον. Πραγματικῶς, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ χωρίον ἠρίθμει περὶ τὰς πεντήκοντα καλύβας, τὰς στερεωτέρας, κομψοτέρας καὶ ἀνεωτέρας ἐξ ὧν ἀπηντήσαμεν μέχρι τοῦδε. Δύο θύραι, ἡ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης, ὠδήγουν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, διηρημένον συνήθως εἰς τρία μέρη, — δύο δωμάτια χωριστὰ διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ μίαν αἴθουσαν κοινήν, — ἐπιπλωμένα δὲ ἐπαρκῶς. Διασχίζοντες τὸ χωρίον, οἱ ταξιδιῶται ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν ὅλους τοὺς κατοίκους του, διότι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία δὲν ἐφευγαν πρὸ τῶν ξένων. Ὅπως εἰς ἄλλα ἰνδικὰ χωρία. Οἱ ἄνδρες, ὠραίου τύπου, εὖρωστοι καὶ καλοδεμέντοι, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες, ἐφόρου τῶρα ἐνδύματα ὁμοιάζοντα μᾶλλον πρὸς τὰ τῶν μιγάδων ἢ τῶν πολιτισμένων Ἰνδῶν, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε παρέλθῃ δι' αὐτοὺς ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀπλοῦ περιζώματος τοῦ ἀγρίου, τὸ ὁποῖον ἄφινεν ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ σῶμα γυμνόν.

Ἀφ' οὗ ἔκαμαν ἕως ἑκατὸν βήματα

μέσα εἰς τὸ χωρίον, ὁ ἑπαρχος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ξένων του, ἐστράφη ἀριστερᾶ, καὶ μετὰ δύο λεπτά ἐσταμάτησε πρὸ τῆς μεγαλητέρας κατοικίας τοῦ Δανάκου.

Φαντασθῆτε μίαν καλύβην διπλῆν, ἢ μᾶλλον δύο καλύβας ἡνωμένας καὶ συγκοινωνούσας ἐσωτερικῶς, ὑψηλὰς ἐπὶ τῶν ὑποβάθρων τῶν, μὲ τοίχους τρυπημένους ἀπὸ θύρας καὶ ἀπὸ παράθυρα.

Ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ περιβόλου μὲ φράκτιν γύρω-γύρω, καὶ μὲ προαύλιον ἐνώπιον τῆς κυρίας προσόψεως. Μεγαλοπρεπῆ δένδρα τὰς ἐσκήλατον παραπλευρῶς, παρέκλεινον δὲ πολυάριθμα παραπήγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφυλάσσοντο τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἢ ἐστεγάζοντο τὰ ζῷα.

Ἡ ὑποδοχὴ ἔγινεν εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον μίαν τῶν καλυβῶν, ὅπου ἴστατο ἡ σύζυγος τοῦ Μανουήλ Ἀσσομφιῶν, — μιγάς ἐξ Ἰνδοῦ τῆς Βραζιλίας καὶ μαυρίρης, — συνοδευμένη ὑπὸ τῶν δύο τῆς υἱῶν, εὐρώστων νέων εἰκοσιπέντε καὶ τριᾶκοντα ἐτῶν, μὲ χρῶμα προσώπου ὀλιγώτερον μελαφρὸν ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν γονέων τῶν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ οἱ σύντροφοί του ἔτυχον δεξιῶσεως ἐγκαρδίου. Ἐπειδὴ ὅλη αὕτη ἡ οἰκογένεια ἐννοοῦσε καὶ ὠμίλει ἰσπανικά, ἡ συνομιλία ἤρχισε καὶ ἐξηκολούθησεν ἀπροσκόπτως.

— Καὶ ἐν πρώτοις ἐπειδὴ ἡ Γαλιανία ἐπισκευάζεται, ὁ λοχίας καὶ ὁ ἀνεψιὸς του θὰ μείνουν ἐν τῷ μελαξὺ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μανουήλ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγον του. Θὰ τοὺς ἐτοιμάσῃς ἕνα ἢ δύο δωμάτια...

— Δύο... σὰς παρακαλῶ πολὺ... εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιῶνης.

— Δύο ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ ἑπαρχος καὶ ἂν ὁ κ. Ἑλλῶν καὶ ὁ φίλος του θέλουν νὰ μείνουν...

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, κύριε Μανουήλ, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Ἡ Μορίσκη, τὸ πλοῖόν μου, εὑρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλομεν νὰ σας δώσωμεν τόσην ἐνόχλησιν, θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπόψε εἰς τὴν Μορίσκην.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἀσσομφιῶν. Δὲν θέλετε νὰ μας στενοχωρήσετε, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ σας στενοχωρήσωμεν εἰς τίποτε.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰούλιος Βέρν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ὥρα ἰότ ερα μυθιστορήματά του, «ὁ Γύρος τοῦ κόσμου εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας», μᾶς παρουσιάζει τὸν περίφημον Φιλέαν

Φόγγ, ὁ ὁποῖος ἐστοιχημάτισε νὰ περιτριγυρίσῃ τὴν γῆν εἰς διάστημα ὀγδοήκοντα μόνον ἡμερῶν. Καὶ το κατῶρθωσεν. Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τοῦ κατορθώματος τοῦ Φιλέα Φόγγ ἀπέχει τώρα περισσότερον ἀπὸ 25 ἔτη, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἐπληθύνοντο καὶ ἐτελειοποιούντο βαθμηδὸν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡλαττοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὸ μέγα ταξιδίδιον. Παράδοξοι καὶ τολμηροὶ ταξιδιῶται, ζηλωταὶ τοῦ Φιλέα Φόγγ, ἔκαμαν ἔκτοτε τὸν γύρον τῆς γῆς εἰς 75, εἰς 69 καὶ εἰς 65 ἡμέρας. Σήμερον ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι εἶνε ὁ γάλλος δημοσιογράφος Στιγγλέρ, ὁ ὁποῖος ὑπερέβη ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε κοσμογυριστὰς κατὰ τὴν ταχύτητα, διότι ἐξετέλεσε τὴν περίοδον τῆς γῆς, διατρέξας ἐπ' αὐτῆς ἕνα μέγιστον κύκλον, εἰς διάστημα ἑξήκοντα ἡμερῶν καὶ ὀλίγων ὡρῶν !

Τὸ ταξιδίδιον τοῦτο ἔκαμε δι' ἐξόδων τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος ἡ «Πρωΐα». Ἀλλὰ τὰ ἐξόδα αὐτὰ ἐβλήθησαν μὲ τὸ παραπάνω, διότι ὁ κόσμος ἐδείξε μέγα ἐνδιαφέρον, καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύοντο σχεδὸν καθ' ἑκάστην τηλεγραφήματα τοῦ «περιοδεύοντος ἀνταποκριτοῦ» τῆς ἐγγίνοντο ἀνάρπαστα. Τόσον, ὥστε καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες ἐζήλευσαν καὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον ἄλλ' ὁ μὲν Τυρὼ ὁ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς γαλλικῆς «Ἐφημερίδος» ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ ἕνα μῆνα, μόλις ὑπερέβας τὰ σύνορα τῆς Ρωσίας, διότι τοῦ ἔτυχον ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι δύο ἄλλων ἐφημερίδων, — ἀμερικανικῶν αὐτῶν, — ταξιδιδεύοντες ἀκόμη πρὸς συνάντησιν τοῦ Στιγγλέρ, ἐν ᾧ ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Παρίσι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω μὲ πόσῃ ἀνυπομονήσει ἐπεριμένετο καὶ τί ὑποδοχὴ τοῦ ἔγινε μόλις ἐφθάσε καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, φρέσκος καὶ γελαστός, ὡς ἂν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Κηφισσιάν !.. Οἱ Παρισινοὶ τὸν περι-

κύκλωσαν καὶ τὸν ἀπήγαγον ἐν θριάμβῳ, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἀπορῶν, διεμαρτύρετο : «Μὰ τί ἔκαμα ; μήπως ἔκαμα κανένα μεγάλο κατῶρθωμα ;»

Βέβαια, οὕτε τὸν ἀτμὸν ἐρεῦν οὕτε τὸν ἡλεκτρισμόν. Ἀλλ' ἂν τὸ συλλογισθῇ κανεὶς, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔκαμε κάτι ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὁ καθεὶς. Ἀπὸδείξει ὅτι ἄλλοι ἐνικήθησαν καὶ ἐπέστρεψαν ἀδύνατοι. Φαντασθῆτε πόση ἀντοχή, ἀλλὰ καὶ πόση δραστηριότης χρειάζεται διὰ νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς ἀκαταπύστως ἐπὶ δύο μῆνας, ὀλοταχῶς, χωρὶς ἀνάπαυσιν καὶ χωρὶς στάσιν, παρὰ μόνον τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῆς περιστάσεως καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν σιδηροδρόμον, διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν ἀμαξάν, καὶ ἐπειτα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, καὶ ἐπειτα πάλιν εἰς τὸν σιδηροδρόμον, καὶ ἐπειτα εἰς τὸ λεωφορεῖον, καὶ ἐπειτα μὲ τὸ ἄλογον, καὶ ἐπειτα μὲ τὸ ἔλκυθρον... καὶ πάντοτε ἐμπρός, ἐμπρός. ἕως νὰ τελεωθῇ ὁ μέγιστος κύκλος τῆς σφαίρας καὶ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀνεχώρησε !.. Δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα ! Εἶνε τοῦλάχιστον ἱκανὸν νὰ μὴς κάμῃ νάνατριν χιλιόμετρα ὅλους ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ κουρασθῶμεν καὶ νὰ παραχαλίσθωμεν ἀκόμη καὶ ἐπειτα ἀπὸ ταξιδίδιον μῆς ἡμέρας, μὲ ὅλας τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς εὐκολίας !..

Τώρα ὁ Στιγγλέρ δημοσιεύει ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν «Πρωΐαν» τὰς ἐντυπώσεις του. Εἶνε πραγματικῶς πολὺ περίεργοι καὶ διασκεδαστικαί. Καὶ διὰ νὰ λάβετε καὶ σεῖς μίαν ἰδέαν, μεταφράζω ἐδῶ τὸν πρόλογον, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ταξιδιῶτου, ὅταν μετὰ τὴν δήμευσιν κίνησιν εὐρέθῃ ἐπιτέλους εἰς ἀκίνησιάν καὶ ἀνάπαυσιν :

«Ἐξήκοντα τρεῖς ἡμέραι καὶ ὀλίγα ὥραι. Ἰδοὺ ὅλος ὁ χρόνος ποῦ μου ἐχρεώσθη διὰ νὰ τριγυρίσω τὴν μικροσκοπικὴν μας σφαῖραν. Πόσον μικρὰ μοῦ φαίνεται τώρα ! Ἀκόμη δὲν ἠλλαξάν τὰ προγράμματα τῶν θεάτρων, καὶ αἱ κομψαὶ μας κυρίαὶ μόλις ἐχάλασαν ἡμέλειαν δωδεκάδα καλοκαιρινῶν καπέλων !..

«Ἀλήθεια λοιπόν, εὐρίσκομαι τελοσπάντων ἐν μέσῳ πραγμάτων, κτιρίων, δένδρων, τηλεγραφικῶν στύλων, τὰ ὁποῖα δὲν κινούνται ;... Τί διαφορὰ μὲ ὅτι ἐβλεπα, μὲ ὅτι εἶδα εἰς διάστημα ἑνῆς ἐβδομάδος ! Μήπως εἶνε ὄνειρον ; Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ τοῖχοι μὲ τὰ παράθυρα τῶν, μὲ τοὺς ἐξώστους τῶν, μὲ τὰς θύρας τῶν, μὲ τὰς στέγας τῶν, δὲν τρέχουν πλέον, παρασυρόμενοι πρὸς τέλος ἀγνωστον καὶ φανταστικόν ;... Τὰ ἐγγίξω τίποτε δὲν κινεῖται. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος προσβλήθη ἀπὸ καταληψίαν. Πρέπει νὰ το συνειθίσω... δὲν εἰμπορῶ ἀμέσως νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ καστανεῖαι καὶ αἱ ἀγκίαι δὲν πετοῦν ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν τρέχουν ὅλοι σὺν δαιμό-

νισμένοι, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἱπποὶ βαδίζοντες ἀρχὰ ὡς φιλόσοφοι, καὶ ἐρειχάλκινα ἀγάλματα, στεκόμενα στερεὰ εἰς τὰς βάσεις τῶν... Ἐχὼ ἀνάγκην πολυήμερου ἀναπαύσεως, διὰ νὰ συνειθίσω εἰς τοιαύτην νέαν εἰκόνα. Διότι εἰς τὸ διάστημα τῶν δύο αὐτῶν μηνῶν, ἔχασα τὸ αἶσθημα τῆς ἡρεμίας. Παραπλεύρως μου ὅλα κατεκρημνίζοντο ἀκαταπαύστως... Μόλις τὰ ἐβλεπα, μόλις τ' ἀντιλαμβάνόμην, καὶ ἦσαν ἤδη μακρὰν μου »

Δὲν προσθέτω τίποτε ἄλλο καὶ

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΙΛΩΝ

ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Πίσω σὲ βράχον ἀψηλὸ
σὲ βράχο ἐρημωμένο,
Μικρὸ ἐκκλησάκι βρίσκεται,
παλῆ, λησμονημένο.

Χρόνια πολλὰ περάσανε
ποῦ χτίστηκε ἐκεῖ πέρα,
τὸ βλέπουν μόνον τὰ πουλιὰ
ποῦ σχίζουν τὸν ἀέρα,

Ὁ οὐρανός, ὁ βράχος του,
τὸ κύμα τ' ἀκρογιάλι...
Καὶ τὸ Θεὸ κανεὶς ἐκεῖ
δὲν προσκυνᾷ, δὲν ψάλλει...

Ὅμως λαλοῦν 'στὴν στέγη του
τ' ἀηδόνια νύχτα-μέρα,
Καὶ εἶνε ὕμνος τὸ ᾄσμα τῶν
'αὐτοῦ κόσμου τὸν Πατέρα.

Ὅτε ποτὲ μ' εὐλόγεια
τὸ λιβανίζει χέρι...
Μὴ κάθε μέρα τοῦ βουνοῦ
τὸ δροσερὸ τ' ἀγέρι,

Ὅσες κι' ἂν πέρνῃ εὐωδίε
ἐκεῖθε ποῦ περνάει,
Στὸ ἐρημοκλήσι τὸ φτωχὸ
φέρειν καὶ τὰς σκορπάει.

Φῶς 'στὲς εἰκόνας τοῦ μπροστά
καντήλι δὲν χαρίζει,
Μὴ φῶς χλωμὸ τοῦ φεγγαριοῦ
τὴ νύκτα τὰς φωτίζει,

Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ βουνοῦ
τὸ πλᾶϊ σὺν προβάλλῃ,
Τὰς πρώτες τὰς ἀχτίνες του
ἐκεῖνες ρίχνει πάλι.

Χίλια κερά 'στὲς ἐκκλησίε
Φῶς ἱλαρὸ σκορποῦνε.
«Χριστὸς γεννᾶται» τοῦ παπᾶ
τὰ χεῖλη μελωδοῦνε...

Παντοῦ γιορτάζουν μὲ χαρὰ,
εἶνε γιορτὴ μεγάλη,
Καὶ μόνο δὲ θὰ γιόρταζε
τὸ ἐρημοκλήσι πάλι...

Μὰ νὰ ! τὰ οὐράνια ἀστράψαν
δλόφωτα ἀνοιχτήκαν,
Καὶ χρυσοφτέρωτοι Ἀγγελοὶ
ἐκεῖθε κατεβήκαν.

Οὐράνια λάμψι χύνουνε
'στὴ μαύρην σκοτεινιά του,
Καὶ μὲ φωνὰς δλόγλυκες
εὐπνοῦν τὴ σιγαλιά του.

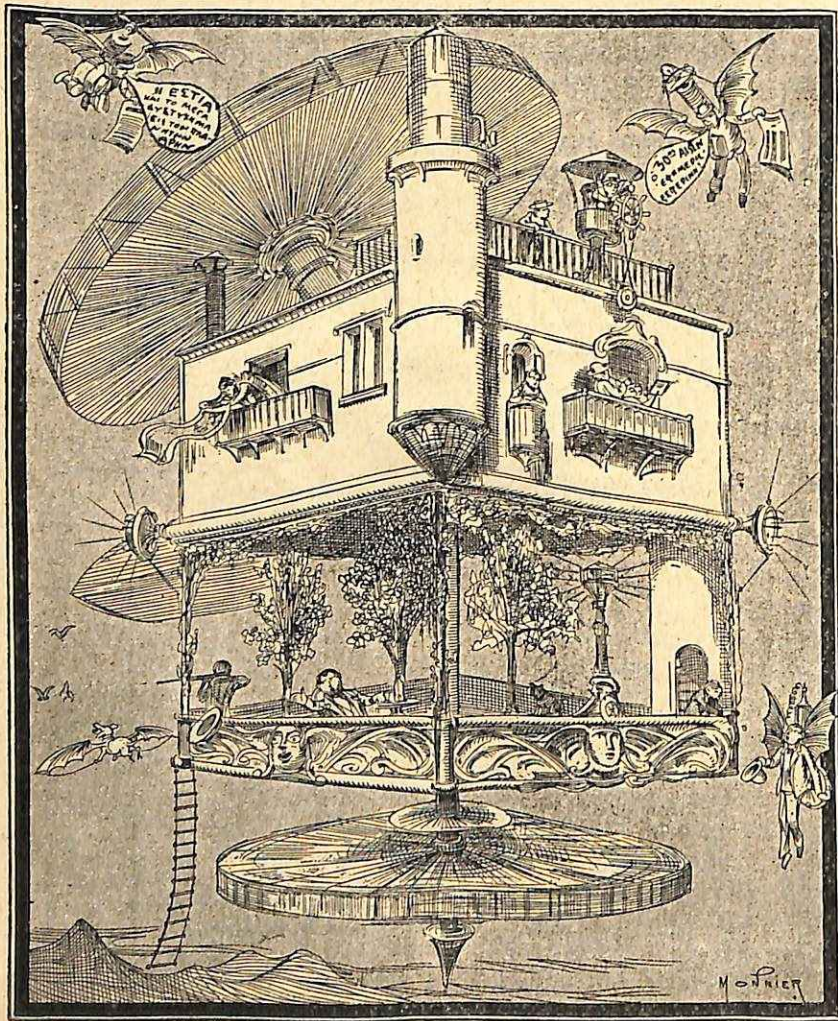
ΑΡΙΔΑΝΗ Κ...

ΜΙΑ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ 30^{ου} ΑΙΩΝΟΣ

Όταν ήμουν εἰς τὸ Παρίσι, ἓνας γάλλος ζωγράφος εὐφύστατος, ὁ κ. Μοννιέ, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ παραστήσῃ εἰς μίαν εἰκόνα, — γελοιογραφίαν, ἂν θέλετε, — πῶς θὰ εἶνε τὰ σπιτία μας μετὰ ἑκατὸν ἔτη, δηλ. τὸν Τριακοστὸν Αἰῶνα. Ἡ γελοιογραφία αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς ἓν οἰκογενειακὸν περιοδικόν, καὶ οἱ μικροὶ Παρισινοὶ ἐξεκαρδίσθησαν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἐσκέφθηκα λοιπόν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ γελάσουν καὶ οἱ νεαροὶ μου φίλοι, — εἶμαι, βλέπετε, κηρυγμένος φίλος τοῦ γέλωτος, — καὶ δι' αὐτὸ ἐπῆρα μαζί μου ἓν ἀντίτυπον τῆς εἰκόνας, τὸν ὁποῖον σὰς προσφέρω σήμερον διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐκ πρώτης ὕψεως; θὰ εἴπῃ κανεὶς, ὅτι ἡ φαντασία τοῦ ζωγράφου ὑπερέβη πᾶν ὅριον! Ἀλλ' ἂν συλλογισθῇ πόσαι πρό-

« Ἡ οἰκία αὕτη εἶνε μᾶλλον ἀερόστατον. »

οδοί, πόσαι ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις ἐγένον τὸν τελευταῖον αἰῶνα, καὶ πόσαι εἰσὶν ἐνδεῖαι νὰ γίνων ἀκόμη εἰς ἑκατὸν ἔτη, θὰ ἔλθῃ ἴσως εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προφήτης - ζωγράφος δὲν ἐζωγράφισε καὶ καμμίαν ὑπερβολήν.

Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν πῶς φαντάζεται ὁ κ. Μοννιέ τὴν οἰκίαν τοῦ Τριακοστοῦ Αἰῶνος.

Ἐν πρώτοις, ἡ οἰκία αὕτη εἶνε μᾶλλον ἀερόστατον, μᾶλλον ἀερόπτερον παρὰ σπῆτι. Τὸ μυτερόν ἐκείνο πόδι, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ κάτω, μαρτυρεῖ ὅτι φυτεύεται καὶ στερεοῦνται εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, τὴν νύκτα, ἢ καὶ τὴν ἡμέραν, ὅταν εἶνε κακοκαιρία. Ἀλλ' ὅποτε θέλει, εἰσπορεύει νάνυψωθῇ εἰς τοὺς αἰθέρας. Ἐχει πρὸς τοῦτο ἰσχυρὸν μηχανισμόν, — καὶ ποῖος ἤξεύρει μὲ τί δύναμιν κινεῖται, μὲ ἄτμω, μὲ ἡλεκτρισμόν, ἢ μὲ καμμίαν ἄλλην νέαν καὶ ἄγνωστον τῶρα εἰς ἡμᾶς; ... Ὅπως δὴ ποτε, ὁ τεράστιος ἐκείνος τροχὸς περιστρέφεται. Νὰ ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ὁ πηδαλιούχος, ὁ ὁποῖος στρέφει τὸ πηδάλιον καὶ διευθύνει τὴν οἰκίαν. Πλησίον του στέκεται ἓνα παιδάκι — θὰ εἶνε, ὑποθέτω ὁ χαϊδευμένος υἱὸς τῆς οἰκογενείας, — καὶ παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις του μὲ περιέργειαν καὶ μὲ εὐχαρίστησιν. Δύο λαμπτήρες ἰσχυροὶ — ἡ λ ε κ τ ρ ι - χ ο ὕ φωτὸς ἀρά γε; — εἶνε τοποτημένοι ἀπὲξω διὰ νὰ φωτίζωσιν τὸν ἐναέριον δρόμον καὶ νὰ ἐμποδίζωσιν τὰς συγκρούσεις... μὲ τὰς ἄλλας ἱπταμένας οἰκίας. Οἱ λαμπτήρες εἶνε ἀναμμένοι καὶ ἐκ τούτου ἐννοοῦμεν ὅτι εἶνε ἑσπέρα. Ἀλλ' ὡς τε φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν ἐφημερίδα ἐσπερῶν, ὁ ὁποῖος διαλαλεῖ τὸν «Τριακοστὸν Αἰῶνα» ἐφημερίδα ἐσπερῶν.

Ἀπὸ κάτω κρέμαται καὶ μία σκάλα. Μοῦ φαίνεται

ὅμως ὅτι εἶνε περιττή, ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι φοροῦν πτερὰ καὶ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα σὺν πουλιά... Ἀκόμη καὶ ὁ ἐπικίτης ἐκείνος, ὁ ὁποῖος τείνει τὸ καπέλο του καὶ του ρίπτουν ἐλεημοσύνην, εἶνε καὶ αὐτὸς ἐφωδιασμένος μὲ τὰς τεχνητάς του πτέρυγας. (Ποῦ ὅλθιστον αὐτό, νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι καὶ βίβας τὸν Τριακοστὸν Αἰῶνα θὰ ὑπάρχουν ἐπαῖται! ἢ πρό-

δος λοιπὸν δὲν θὰ καταργήσῃ τὴν πτωχείαν;) Ἀκόμη καὶ οἱ κυνηγητικοὶ σκύλοι ἔχουν πτερὰ, καὶ πετοῦν διὰ τὰ συλλάβουν τὰ πληρωμένα πουλιὰ εἰς τὸν ἀέρα! Εὐτυχεῖς κυνηγοί! Δυστυχισμένα πουλιά!

Ἡ ζωὴ λοιπὸν μετατίθεται εἰς τὰ ἐπάνω. Καταργοῦνται τὰ οἰκόπεδα, καταργοῦνται αἱ πόλεις, καταργοῦνται αἱ πατρίδες. Αἰῶνιον ταξίδιον ἡ ζωὴ! Ἡ οἰκία θὰ πετᾷ, θὰ πηγαίνει ὅπου θέλῃ, καὶ πάλιν θὰ καταβαίνει καὶ θὰ ἐμπήγῃ τὸ μυτερόν της πόδι ὅπου θέλῃ. Ἡ θάλασσα ὅμως νὰ ἤξευρα ἂν αἱ οἰκίαι αὗται θὰ ἐδίδοντο καὶ μὲ ἐνοίκιον... Βέβαια ὁ οἰκοδεσπότης θὰ ἐκοπίαζε πολὺ διὰ νὰ συλλάβῃ καὶ ἐξώσῃ τὸν δυστροποῦντα ἐνοικιστὴν του!

Ἔως τότε θὰ ἔχῃ ἐφευρεθῇ καὶ τρόπος νὰ συγκοινωνοῦμεν μὲ τοὺς πλανήτας. «Ἡ Ἑστία καὶ τὸ μέγα δυστύχημα τοῦ πλανήτου Ἀρεως!» ξεφωνίζει ὁ περὶ τὸς ἐφημεριδοπώλης ἐκεῖ-ἐπάνω. «Ἐ, φαντάσθητε πόσον ἐνδιαφέροντα θὰ εἶνε αὐτὰ τὰ τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸν Ἀρην, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ τὸν Δία καὶ ἀπὸ τὸν Κρόνον!...

Ἀλλὰ τί βλέπομεν ἐκεῖ; Δένδρα ὁλόκληρα εἰς τὸ κάτω διαμέρισμα τῆς οἰκίας, τὸ ἀνοικτὸν γύρω ὡς δώμα, (πῶς νὰ λέγεται ἀρά γε εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν τοῦ μέλλοντος;) Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχῃ ἐφευρεθῇ τρόπος, νὰ μεγαλύνουν δένδρα χωρὶς χῶμα. Καὶ γιὰτί ὅχι; Ἐγένον καὶ θὰ γίνων τόσα ἄλλα, ἐκπληκτικώτερα ἀκόμη!...

Τώρα, τὰς ἄλλας λεπτομερείας τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἐντὸς αὐτῆς ζωῆς, τὰς φαντάζεται κανεὶς, βλέπων τὴν εἰκόνα. Καὶ παῦω τὴν περιγραφὴν μου μὲ τοὺς στίχους τοῦ Λασκαράτου:

ὦ πράγματα! ὦ καιροί!
Καλὸς τοχὸς ποῦ λήγῃ νὰν τα ἴδῃ!
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΥΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

Μίαν ἡμέραν, ὁ Βασιλεὺς Δαυὶδ ἠρώτησε τὸν Θεὸν διατὶ ἐπλάσε τὰς μυίας καὶ τὰς ἀράχνας, αἱ ὁποῖαι δὲν χρησιμεύουν διὰ τίποτε εἰς τὴν φύσιν, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶνε ζῶα ἐπιβλαβή.

— Θὰ σε κάμω νὰ το ἐννοήσῃς, ἀπεκρίθη φωνὴ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν.

Μίαν νύκτα, ὁ Δαυὶδ κατήλθεν ἀπὸ τὸ ὄρος του καὶ εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σαούλ, διὰ νὰ τῷ κλέψῃ τὰ ὅπλα του καὶ τὸ ποτήριόν του. Ἐπέτυχε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅταν οἱ πόδες του εὐρέθησαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀθνήρ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήτο πλησίον τοῦ Σαούλ. Ὁ Δαυὶδ ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀκίνητος καὶ πλήρης φόβου, διότι, ἂν ἔκαμνε τὸ παραμικρὸν κίνημα, ὁ Ἀθνήρ θὰ ἐξυπνοῦσε καὶ ἡ ἀπώλειά του θὰ ἦτο ἄφευκτος...

Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔστειλε μίαν μυῖαν νὰ κεντρήσῃ ἑλαφρὰ τὸν Ἀθνήρ, ὁ ὁποῖος μετετόπισε τοὺς πόδας του, χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ. Ὁ Δαυὶδ, ἐλευθερωθεὶς διὰ τοῦ κινήματος τούτου, ἐξῆλθε σῶος ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἠὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ποῦ ἐπλάσε τὴν μυῖαν.

Ἐν τούτοις ὁ Σαούλ κατεδίωξε τὸν ἐχθρόν του ἕως εἰς τὴν ἔρημον. Ὁ Δαυὶδ, διὰ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον, ἐκρύβη μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον. Καὶ ὁ Θεὸς ἔστειλε μίαν ἀράχνην νὰ ὑρᾷ τὸν ἱστὸν τῆς καὶ νὰ σκεπάσῃ δι' αὐτοῦ τὸ στενὸν ἀνοιγμα τοῦ ἀσύλου. — «Ἄν ὁ Δαυὶδ κατέφθαιεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ Σαούλ, ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης θὰ ἐσπάζετο.» Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Δαυὶδ, σωθεὶς καὶ δευτέραν φορὰν διὰ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, ἐγονάτισεν ἐπὶ τῆς ἀμμου καὶ προσηυχίθη ὡς ἐξῆς: — Μ' ἐδίδαξες, Κύριε! συγχώρησον μοι! ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία δὲν θὰ σόννευ! ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία δὲν θὰ ἐγερθῇ ποτὲ πλὴν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Καὶ αὗται αἱ ἀράχνη καὶ αὗται αἱ μυῖαι εἶνε χρήσιμοι ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅ,τι λέγεις εἶνε ὀρθόν, ὅ,τι κάμνεις εἶνε ἀγαθόν.»

[Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν ἓν Ἀργολοῦ ὁ διάσημος συγγραφεὺς καὶ σατυρικός ποιητὴς Ἀνδρέας Λασκαράτος. Ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς νεαροὺς μας ἀναγνώστας τὸ μὲν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου, δημοσιεύομεν μέρος ἐκ τῶν «Διαφόρων Στιγουργημάτων» σήμερον τὸν κατωτέρω θαυμασίον Μῦθον, ἐπιφυλάσσοντες νὰ δημοσιεύσωμεν κατόπι καὶ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Λασκαράτου ἔμμετρα ἢ πεζὰ, ἐκ τῶν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. [Σ. τ. Δ.] ταλ. ἡλ. δ. α.]

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ (Μῦθος)

Ἐἶπε μιά μέρα ὁ Τσίνοικας τοῦ Γρύλλου: Δὲν πᾶς καὶ σύ, καίμενε, νὰ ἡσυχάσῃς. Ποῦ ὅλοι κοιμῶνται, καὶ εἶσαι σὺ μόνος!

[Χος]
Ὅπου περνᾷς τὴ νύκτα τραγουδῶντας; Ἄσωτε, ἀσώτου τέκνο, ποῦ ἀσωτεύεις ἔναν πολύτιμο καιρὸ, ποῦ ἡμπόρειες νὰ τον οἰκονομᾷς γιὰ νὰ κοιμᾷσαι; Ναι, λέει ὁ Γρύλλος, ἴσα κουδωνιάζεις. Λές τὴν ἀλήθειαν καὶ θαυμάζω μόνον. Πῶς, Τσίνοικας ἐσύ, μιλεῖς γιὰ γνῶσι, γιὰ οἰκονομία καιροῦ καὶ γιὰ ἡσυχία! Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ δλημερὶς ἐστὼν ἴσκιον ἔνδος πρασίνου δένδρου, τριζονίζεις τραγουδία βαρετὰ καὶ δίχως τέλος; καὶ ἀλα- [λιάζεις]

Τοὺς ἐργάτες ποῦ κάνουν τὴ δουλειά τους; Κ' ἐστιατάλῃς πάντα τὸν καιρὸ σου τραγουδῶντας ἀμέριμνα ὅλη μέρα; Πῶς ἤλθες τώρα ἀπάνω ἀπ' τὸ κλαρί [σου]

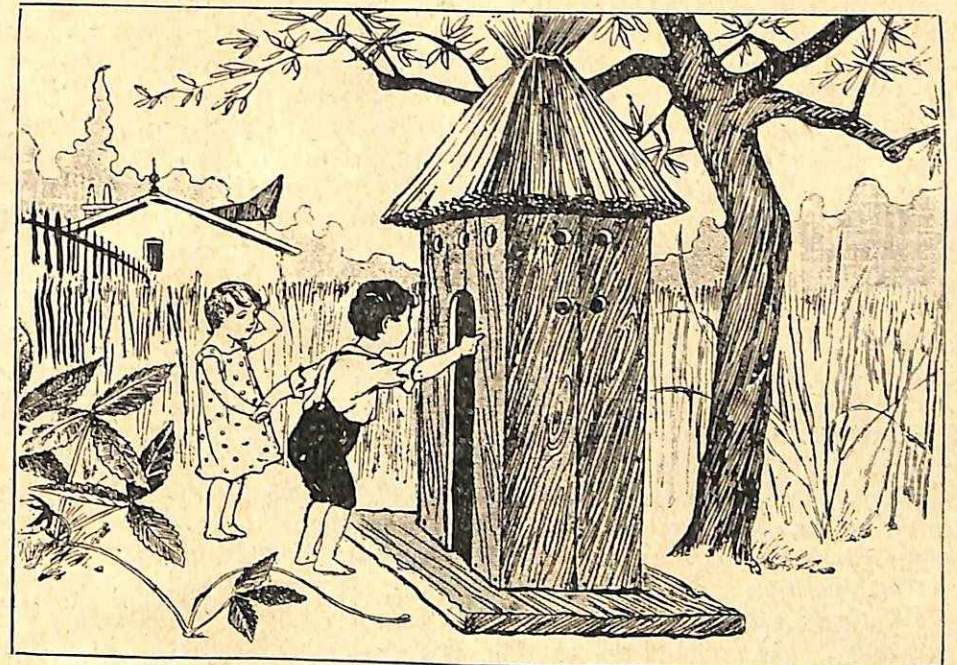
Νὰ διδάξῃς ἐμὰς σιωπὴ, ἡσυχία, Οἰκονομία καιροῦ, φρόνησι, γνῶσι; Ὁ, Τσίνοικα μου! καὶ συμπάθησέ με, Συμπάθησέ με, ἐστὼ λέω πάλι, μά... Ἐλέει νάχῃς δικαίωμα νὰ ὀρμηγεύῃς: Κάνε σὺ πρῶτος ὅσα συμβουλεύεις.

† ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Γ'.

Τί ἀφθονες καὶ τί μεγάλες φράουλες ποῦ ἤσαν, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά!

Ἄμα ὅμως ἐδοκίμασε μιά, ἡ Μαρουλιὼ ἐξύνισε τὸ μουτράκι τῆς καὶ εἶπε:

— Ἐμένα... δὲν μᾶρέσουν ἡ φράουλες χωρὶς ζάχαρη. Ζάχαρη; Καὶ ποῦ νὰ εὑρουν μέσα ἐστὶν λαχανόκηπο ζάχαρη; Ὁ Λαχανάκης ἐσυλλογίσθηκε μιά στιγμή, καὶ ἔπειτα εἶπεν: — Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ σπίτι τῆς Κυρᾶ-Μελίσσας. Γιὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε μὴν ἔχῃ ζάχαρη νὰ μας πουλήσῃ.

Ἀλήθεια. Ἀντίκρυ ἀπὸ τὴν ἀχλαδιά ἦταν τὸ σπίτι τῆς Κυρᾶ-Μελίσσας, μιά εὐμορφὴ καλυβούλα ξύλινη, μὲ ἀχερένια σκεπή.

Ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιὼ ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐκτύπησαν τὴν πορτοῦλα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ὁ Ἰωβὴνος ἐσηκώθη διακριτικῶς ἀπὸ τὸ σκαμνίον του, ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ πο- συρθῇ χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ Ἡγουμένου, διέσχισε τὸν θάλαμον, ἤνοιξε τὴν ὑαλόφρακτον θύραν, τὴν στολισμένην μὲ τὰ οἰκόσημα τῶν Δεσφᾶ, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς μικρὸν ἐξώστην, ἐσφηνωμένην εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς πυργίσκου, καὶ ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ λιθίνου διαζώματος.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἡ φωτεινὴ πανσέληνος ἐπλεεῖν εἰς τὸ βαθύ κυανοῦν τῆς νυκτός. Κάτω συνεπλέκοντο τὰ διάφορα οἰκοδομήματα τῆς Μονῆς, ἀλλὰ μὲν λουόμενα εἰς τὸ γαλακτώδες ἐκείνο φῶς, ἀλλὰ δὲ βυθισμένα εἰς ὑποχύναν ἡμίφως. Πέραν τῶν τειχῶν, τὰ καλλιερ- γημένα τετράγωνα, ὁ βελούδιος τάπης

τῶν ἀγρῶν, τὸ ρευστὸν κάτοπτρον τοῦ ποταμοῦ, ἐφαίνοντο ὑπὸ τὴν συνήθη των ὀψιν, ἐξωραϊζόμενα μόνον ἀπὸ τὴν ὀπαλινὴν θωπεῖαν τοῦ σεληνόφωτος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωβήνου, πλανηθὲν ἐφ' ὅλου τούτου τοῦ τοπίου, ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς λευκῆς ταινίας τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐκ τῆς σκοπίας του, καὶ ὅπου οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην μορφήν ἐκινεῖτο. Ἡ καρδιά τοῦ νεανίσκου ἐκκρίτησεν ἀπὸ χαρὰν εἰς τὰ στήθη του, ὅταν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὸ Βέρναζον, καὶ νὰ ταξιδεύσῃ ὀλίγον διὰ νυκτός μὲ τὸν ὠραῖον αὐτὸν καιρὸν.

Τί; νὰ κοιμηθῇ ὀκνηρῶς εἰς μίαν κλινὴν τοῦ Μοναστηρίου, ἐν ᾧ ὁ μαυριτανικὸς ἵππος ἀνυπομονοῦσεν ὅσον καὶ ὁ ἱππεύς του, νὰ τρέξῃ, νὰ καταφάγῃ τὸ διάστημα;

Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Ἰωβήνου ἐλήφθη ὁ-

355. Δεξιόγριφος.

Ρήμα εἰς τρίτον πρόσωπον με γράμμα ἂν ἐνώσης.
Ἀμέτῳ τότε ὄνομα Μούσης θά φανερώσης.

Ἑστίλη ἀπὸ τοῦ Ἰσπρη Κάρθουν

356. Μεταγραμματισμός.

Ἄρχων βέβαια δὲν εἶμαι ὅπως ἔχω ἂν μάρτης.
Ἄν τὸ Ταῦ τώρα μοῦ βγάλης

Κι' ἄντ' αὐτοῦ Κάπα μοῦ βάλῃς,

Μὲ ποτὸν ἢ μ' ὅ,τι ἄλλο παρευθὺς θά με γεμίσης

Ἑστίλη ἀπὸ Ἑλληνίης Α. Ἀναγνώστου

357. Ἀναγραμματισμός.

Μίαν θεᾶν ὥραιαν ἰὴν ἀναγραμμίζω

Καὶ πάλιν τὴν ἰδίαν θεᾶν σοῦ σχηματίζω.

Ἑστίλη ἀπὸ Ἀνδ. Κ. Λιμανιοπούλου

358. Αἵνιγμα.

Οἱ κάμποι μου ξεροὶ καὶ γυμνωμένοι

Δίχως σταλιά νερὸ ἢ θάλασσές μου.

Καὶ δίχως σπίνια ἢ χώρες ἢ πολλές μου.

Δὲν εἶμαι τίποτα... κ' ἢ οἰκουμένη!

Ἑστίλη ἀπὸ τοῦ Κυκλαδίτη

359-341. Λογοπαίγνια.

1.— Ποία χαιρετᾷ τὸ Π;

2.— Ποῖος δὲν μπορεῖ νὰ φάγῃ δύο κουλούρια
μεγάλια;

Ἑστίλη ἀπὸ τοῦ Ἀργιανῶν

3.— Ποῖον μυθολογικὸν πρόσωπον δὲν εἶνε τέτοιος;
Ἑστίλη ἀπὸ τοῦ Τυθίως

342. Ἀστέρι.

★ ★ ★ Νάννικατασταθούν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα-

★ ★ ★ Ρ ★ ★ γινώσκεται: Καθίτωι Ὁκεανός,
★ ★ ★ ὀριζοντίως νήσος, καὶ διαγωνίως

★ ★ ★ ποταμός καὶ ἐπίρρημα.

Ἑστίλη ἀπὸ Φιλοποίνου τοῦ Ἀχαιοῦ

343-344. Ἱστορικαὶ Ἑρωτήσεις.

1.— Πότε καὶ παρὰ τίνος κατεσκευάσθη ἡ πρώτη
ἀτμομηχανή;

2.— Πότε ἐγεννήθη, πότε ἀπέθανεν, καὶ τίς ὁ ἐ-
φευρὼν τὴν τυπογραφίαν;

Ἑστίλη ἀπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χιλωνίδος

345. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ τῶν ζητημένων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνο-
μα ἀρχαίου Ἀυτοκράτορος, τὰ δὲ δευτέρω Μούσης:

1, Ποταμός τῆς Ἀφρικῆς. 2, Ἀρχαῖος ναός.

3, Πνευματώδες ποτὸν. 4, Μέλος τοῦ σώματος.

5, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἑστίλη ἀπὸ τοῦ Ἐξουριῶτου Ναπολιόντος

346 Φωνηεντόλιπον.

★ λ γ ς - ν - σ π ρ ς

Ἑστίλη ἀπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νουκίᾶς.

347. Γρῆφος.

		1		
	2	1	1	
1	R	1	+	1
		1	1	
				1

Ἑστίλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀεράκη

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 25

237. Λείριον (Ἀΐρ, ἴον).— 238. Ὁδεός, ὁδός.
λός.— 239. Παρὰ-ἄρπα.

260. ΣΗΚΟΣ 261-262. 1. Ἡ ἐξίς εἶνε δευ-
τέρα φύσις. 2. Ἡ γλῶσσα εἶνε

ΚΑΛΩΣ δίκωπον καὶ καπτερόν μαχαί-

ΤΕΛΟΣ ρι. 265. Κακοῦ κόρακος κα-

ΦΑΝΟΣ κὸν ὄν. — 264. Κάπρος.

ΜΙΝΩΝ πρὸς=κα+(Κισσός=κίς=σός)=Κάσος. — 263.

ΑΜΙΣΟΣ, ΚΑΤΑΝΗ, ΑΡΑΤΟΣ (ἈΚΑΝΘΙ-

ΜΑΡΙΟΣ, ΙΤΑΛΙΑ, ΣΑΤΥΡΟΣ, ὄΝΟΣ, ΣΗΣΤΟΣ.

— 266. Νούς ὑγιής ἐν σώματι ὑγιής. — 267. Μὴ

μετανόει· ἀλλὰ προνοεῖ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Α' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως (1879-1893) ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ὀλιγώτερα σχετι-
κῶς ἀντίτυπα, πωλοῦνται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἤτοι πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. Ἐκεῖνοι δὲ ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον
περισσότερα ἀντίτυπα, εἶχον ὑποτιμηθῇ καὶ ἐπωλοῦντο πρὸς 1 φρ. ἕκαστος.

Ἀπὸ σήμερον ὅμως, ὅσοι ἐκ τῶν τόμων τούτων ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξαντλοῦνται, ἀνατιμῶνται. Οἱ οὕτως ἀνατιμώ-
μενοι τόμοι τῆς Α' Περιόδου, πρὸς τὸ παρὸν εἶνε:

ὁ 9^{ος} καὶ ὁ 24^{ος}

οἱ ὁποῖοι τοῦ λοιποῦ θά πωλοῦνται, ὅχι πλέον πρὸς 1 φρ., ἀλλὰ πρὸς φρ. 2,30 ἕκαστος.

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου (1894 καὶ ἐντεῦθεν) οἱ 22 πρῶτοι εἶχον ὑποτιμηθῇ, καὶ ἀντὶ φρ. 7 ἐτιμῶντο μόνον
φρ. 3 ἕκαστος. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόμων τούτων

Ὁ Τόμος τοῦ 1899

ἐπειδὴ ἤρχισε νὰ ἐξαντλῇται, ἀνατιμᾶται, καὶ τοῦ λοιποῦ θά πωλῇται εἰς τὴν ἀρχικὴν του τιμὴν, ἤτοι φρ. 7 (καὶ ὅχι
πλέον φρ. 3 ὅπως μέχρι τοῦδε.)

Συμφώνως πρὸς τὰνωτέρω, ἀπὸ σήμερον, τὸ Τιμολόγιον τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς φρ. 2,50 οἱ ἐξῆς τόμοι: 1ος, 3ος, 8ος, 9ος, 12ος, 13ος, 14ος, καὶ 24ος.— Πρὸς φρ. 1 (ταχυδρομικῶς
φρ. 1,10) οἱ ἐξῆς τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος καὶ 23ος.— Πρὸς φρ. 10 ὁ 10ος τόμος.
(Ὁ 2ος εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐξηνηλημένος.)

Σημειώσεις. Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται καὶ χρυσόδετοι ἀνὰ δύο, ὁ 3ος μετὰ τὸν 4ον, ὁ 5ος μετὰ τὸν 6ον καὶ καθ' ἑξῆς. Εἰς τὴν
τιμὴν τῶν δύο τόμων ἐκάστης διάδοξ, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον.

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς φρ. 3 ἕκαστος (χρυσόδετος φρ. 6) τοῦ 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898.— Πρὸς φρ. 7 ἕκαστος (χρυσόδε-
τος φρ. 10) οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ 1900.

Ἐπειδὴ κατόπι θάνατιμῆθουν καὶ ἄλλοι τόμοι ἐκ τῶν μᾶλλον ζητουμένων (Α' καὶ Β' Περιόδου) οἱ συνδρομηταὶ
μας ἄς ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὅσῳ τὲ δυνατόν περισσότερους τόμους εὐθηνούς. Ἀργότερα,
τοὺς προειδοποιούμεν, δὲν θά εὕρσκουν παρὰ τόμους πωλουμένους εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἢ ὑπερτιμημένους.

Πόσον οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ὥραῖοι καὶ διασκεδαστικοί, εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν. Τὸ γνωρίζουν κάλλι-
στα ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μας, οἱ ὁποῖοι ἀγοροῦν ἐκάστοτε, προπάντων τώρα τὰς διακοπὰς, καὶ διέρχονται μετὰ αὐτοὺς
ὥρας τερπνοτάτας.